[První deska Desatera](#)

Původ materiálu
Tomáš Pavelka
Pořadí v lekci
28

Exodus 20, 1–11

Postřehy pro učitelku

1. Bůh už pro Izraelce něco dokázal, něco udělal, vyvedl je z otroctví. Není to tak, že by Izraelci nejdřív museli pro Boha něco udělat, nějak ho přilákat. Už se přece přesvědčili, že Bohu na nich záleží, že pro ně koná divy. Přikázání jim dává proto, aby věděli, jak zůstat svobodní, jak žít ten nový život, který jim Bůh dal. Protože každý, kdo dělá něco zlého, není svobodný. Třeba když někdo lže, musí pořád myslet na to, aby se neprozradil. Musí se bát, že někdo přijde na to, co udělal. Každá zlá věc se na nás jakoby nalepí a pořád se nám připomíná. Říkáme si: Kéž bych to nikdy neudělal.

2. Nebudeš mít jiného Boha mimo mě. Vzpomeňte na ty porodní báby, které se bály víc Boha než faraona, takže faraona nemuseli poslouchat. Každý, kdo poslouchá Boha, už se nemusí bát nikoho jiného, už nemusí poslouchat nikoho jiného, kromě těch, u kterých sám Bůh řekl, že se mají poslouchat. Mnoho lidí v Boha nevěří, ale bojí se třeba duchů a strašidel. Ale kdo věří v Boha, ví, že mu žádní duchové a strašidla nemůžou nic udělat.

3. Bůh je neviditelný a je všude. Egypťané a jiní pohané se klaněli sochám a obrazům. Když jim někdo sochu jejich boha vzal nebo zničil, mysleli si, že je jejich Bůh poražen. Ke svým bohům se mohli modlit jen v jejich chrámu nebo u jejich soch. Našeho Boha nám nikdo vzít nemůže, je s námi všude, nikdy nás neopustí a nikdo ho nemůže porazit. A i kdyby nám bylo strašně zle, i kdybychom třeba i umírali, tak vždy víme, že nás nakonec Bůh vezme k sobě. Tenhle příkaz také znamená, že pro člověka nemá být žádná věc tak důležitá, že by si myslel, že bez ní nemůže žít. I kdyby vám třeba shořel dům, pořád je s vámi Bůh a půjde s vámi všude tam, kam se pak třeba přesťahujete. Ať jste kdekoliv, pořád jste doma u Boha. I kdyby nám třeba shořel tento kostel, budeme se muset scházet jinde ale i tam za námi Bůh přijde.

4. Určitě by se nám nelíbilo, kdyby někdo udělal něco zlého a řekl, že jsme mu to řekli my, že to má udělat a přitom to nebyla pravda. Tohle přikázání znamená hlavně to, že se nemůžeme za Boha schovávat, říkat o něčem, že to chce Bůh, když to ve skutečnosti chceme jenom my. Tak by třeba bylo velmi špatné říci: Bůh chce, abych dostal bonbóny. To není pravda, chceme to jenom my. Nebo kdybychom někoho neměli rádi a řekli mu, že ho nemá rád Bůh. To přece také není pravda. My víme, že Bůh má rád nás, ale jestli má nebo nemá rád nějakého druhého člověka, to nemůžeme vědět. Také není správné říkat Boží jméno jen tak. Říkat třeba každou chvilku „Pane bože“ nebo „Ježišmarja“ nebo „Ježíši Kriste“. Vždycky, když tohle říkáme, jako bychom Boha volali. A nám by se také nelíbilo, kdyby pořád někdo volal naše jméno a když bychom přišli, zjitsili bychom, že nás volá jen tak, úplně zbytečně.

5. Čtvrté přikázání znamená, že v neděli nemáme pracovat. Žádný člověk totiž neí dokonalý, nikdo nezvládne všechno úplně na jedničku. Kdybychom chtěli dělat všechno úplně dokonale, tak bychom se brzy vysílili. Všechno může a dokáže jenom Bůh. My máme vědět, že všechno záleží na Bohu, nic není jenom na nás, takže si klidně můžeme i odpočinout. Když odpočíváme, říkáme tím: Já nedokážu všechno, ale nemusím se tím trápit, protože všechno dokáže Bůh, který mě má rád. A nebo je to s nedělí také tak, jako když slavíme třeba narozeniny. Neslavíme je nikdy sami, ale jsme rádi, že spolu s námi slaví i rodiče, babičky a dědečková, tety a strýcové, naši sourozenci. Radovat se chceme společně s druhými. Také Bůh chce, abychom vzkříšení jeho Syna Ježíše oslavovali každou neděli spolu s ním. Vidíte, že Bůh nepřikazuje žádné zlé věci, ale jenom věci, které jsou pro nás dobré, které nám dělají dobře. Dokonce nám přikazuje i odpočívat a radovat se každou neděli.

Kam dále
NŠ Louny
Cílová skupina
Školní
Katechetické cykly
NŠ Louny
Téma
Desatero
Biblický odkaz (kat)
Exodus 20,1–11